

අතිත ශ්‍රී ලංකාවේ ක්‍රියාත්මක වූ වෙවදා ක්‍රමය පිළිබඳව අධ්‍යයනයක්

ජේ.එස්. ප්‍රේමසිරි, ඉතිහාස අධ්‍යයන අංශය, කොළඹීය විශ්වවිද්‍යාලය, ශ්‍රී ලංකාව
J.S. Premasiri, Department of History, University of Kelaniya

“ආරෝග්‍ය පරමා ලාභා” යනු බුදුන් වහන්සේගේ දේශනාවන්හි අන්තර්ගත වන්නා වූ සුවිශේෂී ඉගැන්වීමකි. ඒ අනුව අතිත ලාංකීය බොද්ධයින් ද නිරෝගී බව පරම ලාභයක් ලෙස සිතා කටයුතු කළ බව ඉතිහාසය අධ්‍යයනය කිරීමේ දී පැහැදිලි වේ. මිනිසාගේ මූලික අවශ්‍යකාවන් වන ආභාර, නිවාස, ඇඳුම් පැළපුම් යනාදියට අමතරව වෙවදා අංශය සඳහා ද හිමිවනුයේ සුවිශේෂී ස්ථානයකි. මිනිසාගේ අනෙකුත් සියලු ම අංශයන්හි තීරකයා බවට ඡන් වනුයේ නිරෝගී බවයි. මේ හේතුවෙන් අතිත ලාංකීකයා නිරෝගී බව කෙරෙහි සැලකිලිමත් වන්නට ඇතැයි හමුව තිබෙන සාධක ඇසුරින් උපක්ල්පනය කළ හැකි ය. අතිත ලාංකීය සමාජයේ වෙවදා ක්‍රමය කෙසේ පැවතියේ ද යන්න අධ්‍යයනය කිරීම මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණ වේ. පර්යේෂණයෙහි කාල පරාසය වනුයේ අනුරාධපුර යුගය සි. මෙම පර්යේෂණයේ ප්‍රධාන අරමුණ වනුයේ අනුරාධපුර යුගයේ පැවති වෙවදා ක්‍රමය පිළිබඳව අධ්‍යයනය කිරීමයි. උප අරමුණු වශයෙන් වෙවදා වෘත්තිය සඳහා රාජ්‍ය අනුග්‍රහය ලැබුණේ කවරාකාරයෙන් ද? එම යුගයේ පැවති ප්‍රතිකාර ක්‍රම මොනවා ද? එකල රවනා වූ වෙවදා ගුන්ප මොනවා ද? සහ ප්‍රතිකාර ලැබුවේ කවරහු ද? සහ ප්‍රතිකාර සඳහා වේනත ගෙවන ලද්දේ කවරාකාරයෙන් ද? යන්නත් අධ්‍යයනය කිරීමක් සිදු වේ. පර්යේෂණ ක්‍රම වේදිය වශයෙන් මහාවංසය, දීපවංසය වැනි ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රයන් මෙන් ම ද්විතීයික මූලාශ්‍රයන් පරිඹිලනය විය. අතිත ශ්‍රී ලංකාවේ පැවති වෙවදා ක්‍රමය සම්බන්ධයෙන් පර්යේෂණය කිරීමේ දී ඉතා ඉහළ මට්ටමේ වෙවදා ක්‍රමයක් පැවති බව පැවසිය හැකි ය. එසේ ම අනුරාධපුර යුගයේ රාජ්‍ය අනුග්‍රහය ලබමින් සාර්ථක දියුණු වෙවදා ක්‍රමයක් පැවති බව පර්යේෂණය අවසානයේ නිගමනය කළ හැකි ය.

ප්‍රමුඛ පද: වෙවදා වෘත්තිය, අනුරාධපුරය, ප්‍රතිකාර, වෙවදා ගුන්ප